

Calea

Vineri, 15 mai 2009 – Gili Cârstea

Page | 1

Când Dumnezeu a încercat să dea pentru prima oară deșteptarea în poporul Său, prin Omul Isus Hristos, cei care L-au urmat au fost etichetați ca fiind membri ai unei noi partide religioase, pe care o numeau „Calea.”

Scriitorii istoriei alternative a acelei vremi confirmă în mod repetat acest lucru:

„Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după **Calea** pe care ei o numesc partidă; eu cred tot ce este scris în Lege și în Prooroci” (Fapte 24:14).

„Felix, care știa destul de bine despre **Calea** aceasta, i-a amânat zicând: „Am să cercetez pricina voastră când ca veni căpitanul Lisias” (Fapte 24:22).

„Pe vremea aceea, s-a făcut o mare tulburare cu privire la **Calea** Domnului” (Fapte 19:23).

„El era învățat în ce privește **Calea** Domnului, avea un duh înfocat, și vorbea și învăța amănunțit pe oameni despre Isus, cu toate că nu cunoștea decât botezul lui Ioan” (Fapte 18:25).

„Și i-a cerut scrisori către sinagogle din Damasc, ca, dacă va găsi pe unii umblând pe **Calea** credinței, atât bărbați cât și femei, să-i aducă legați la Ierusalim” (Fapte 9:2).

„Dar, fiindcă unii rămâneau împietriți și necredincioși, și vorbeau de rău **Calea** Domnului înaintea norodului, Pavel a plecat de la ei, a despărțit pe ucenici de ei, și a învățat în fiecare zi pe norod în școala unuia numit Tiran” (Fapte 19:9).

Noua mișcare, numită „Calea,” pretindea nu numai că redescoperise străvechea Cale a Domnului, dar uimeau pe frați prin afirmația că a sosit în mijlocul lor întruparea autentică a Căii Domnului, Acela care în cel mai real sens putea fi numit „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6). Acum ei se declarau partizanii acestei Căi, o cale „nouă și vie” (Evr 9:20) ce se deschisese în trupul lui Hristos, prima ființă divino-umană de la căderea lui Adam.

Evident, Calea lor nu era aceea a poporului, cea predicată și susținută oficial, ceea ce a produs cea mai mare prigonire din istoria aceluia popor. Violența folosită împotriva susținătorilor ei vorbește singură despre valoarea și autenticitatea ei. De câte ori a fost redescoperită Calea, de atâtea ori biserica a fost zguduită din temelii. Cât timp Calea a fost acoperită de molozul erorilor, biserica a dormit liniștită, convinsă că trăiește în pacea și armonia creștină.

Calea aceasta nu a fost inventată de Hristos și ucenicii lui, în frunte cu Pavel. Ea are o istorie lungă, cât istoria universului și a frumoasei familii a lui Dumnezeu de pe toate meridianele firmamentului. Este Calea neprihănirii, o cale vie și eficientă, prin care „fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om,” este conectată la izvorul vieții prin intermediul sistemului de operare divin care este Duhul Sfânt. Este Calea Regală către desăvârșire proiectată de Părintele nostru ceresc.

Rebeliunea lui Satana a inventat o altă cale, opusă Căii Regale, și care s-a dovedit a fi, cu trecerea timpului, calea nelegiurii, o cale care duce direct la moarte.

Aceste două căi sunt în competiție permanentă. Teoretic, Calea lui Dumnezeu este singura cale; în fapt, pe teren, calea nelegiurii este superioară, și pare să sufocă chiar biserica aceasta a rămășiței, chemată să pregătească Calea Domnului.

Istoria neamului omenesc este o permanentă și sistematică relatare a abandonării Căii Domnului în fiecare generație. Doar ici și acolo mai apare câte un suflet nobil precum „Caleb, fiul lui Iefune, Chenizitul, și Iosua, fiul lui Nun, care au urmat în totul **calea** Domnului” (Num 32:12).

Curând după divorțul din Eden, fiecare făptură „își stricase **calea** pe pământ” (Gen 6:12), adică abandonaseră complet regulile după care o societate poate supraviețui în siguranță.

Urmașilor lui Avraam El le-a descoperit din nou Calea, dar nici nu au apucat să pășească pe ea că „s-au abătut curând de la **calea** pe care le-am arătat-o” (Deut 9:12).

Moise face și el o previziune funestă, deși acel popor fusese chemat să descopere omenirii Calea: „Căci știu că după moartea mea vă veți strica, și vă veți abate de la **calea** pe care v-am arătat-o” (Deut 31:29).

Samuel își dorise și el să ajute poporul în această direcție: „Vă voi învăța **calea**... cea bună și cea dreaptă” (1 Sam 12:23), dar nu a avut pe cine. Ei doreau un împărat, care să-i călăuzească pe calea acestei lumi.

De atunci, toți împărații lui Israel au preferat calea acestei lumi – care a ajuns să fie numită „**calea** împăraților lui Israel” (2 Regi 16:3; 2 Cron 21:6) – și au disprețuit Calea.

Lui David, ca un tip al lui Hristos, i s-a făcut făgăduința: „Eu – zice Domnul – te voi învăța, și-ți voi arăta **calea** pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta” (Ps 32:8). Doar sub o astfel de influență a putut el să scrie profunda și neînțeleasă declarație: „Calea Ta, Dumnezeule, este în sanctuar” (Ps 77:13, KJV).

În orice generație Dumnezeu a trimis pe solii Săi cu apelul solemn că este vremea ca poporul Său să redescopere și să pregătească adevărata Cale: „Pregătiți în pustie **calea** Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!” (Is 40:3). „Croiți, croiți drum, pregătiți **calea**, luați orice piedică din calea poporului Meu!” (Is 57:14).

Dar au trecut generații întregi până când aceste chemări să străpungă urechea surdă a poporului ales. Abia Ioan Botezătorul a priceput că drumul pe care mersese poporul lui nu era Calea, și a avut curajul să o spună deschis, fără teamă de consecințe. Pentru el personal, acele consecințe au fost dramatice, dar a reușit să zguduie din temelii fortăreața monumentală a mândriei și orbirii spirituale care poza în evlavie și respectabilitate teologică. Așa contestată și batjocorită cum a fost ea, lucrarea lui Ioan a netezit drumul pentru apariția Căii lui Dumnezeu întrupată sub ochii lor.

Hristos era Calea, drumul înapoi la Izvorul vieții. A fost primul locuitor al acestei planete în care scopul etern al lui Dumnezeu a fost realizat din nou, după căderea lui Adam. Acum, după 4000 de ani, apăsarea din nou „Adam,” adică omul unit cu divinul, singura cale spre viață veșnică. Oricine cunoaște această Cale, cunoaște viața veșnică (Ioan 17:3).

Hristos, al doilea Adam, a arătat unde poate, și trebuie, să ajungă omenirea, dacă răspunde scopului etern al lui Dumnezeu:

„Luând natura noastră căzută, El (Hristos) a arătat ce poți deveni acceptând amplele măsuri pe care le-a luat, și devenind părtași de natură divină” (3 SM 134).

„Hristos este standardul final de caracter pe care îl poate atinge oricine, devenind părtaș de natură divină” (YI 18 oct 1894).

Calea, deci, era părtașia cu natura divină, chiar inima sanctuarului. Nu există o altă cale:

„Nu există decât *o singură cale* de scăpare pentru noi, și anume în a deveni părtași de natură divină” (3 SM 197).

„În Hristos, divinul și umanul erau unite, și *singura cale* prin care omul poate fi biruitor este în a deveni părtaș de natură divină” (YI 30 iun 1890).

„Răscumpărarea neamului omenesc a fost plănuită cu scopul ca omul să poată deveni părtaș de natură divină” (YI 2 sept 1900).

Calea lui Dumnezeu, singura cale de la păcat la neprihănire, este cea mai mare amenințare pentru civilizația aceasta a nelegiurii, construită în jurul pomului cunoștinței binelui și răului. A fost urâtă de moarte, începând chiar de la rebeliunea lui Satana în cer. Pe pământ, în fiecare generație diavolul a reușit să o îngroape sub molozul erorilor, iar atunci când nu a reușit a recurs la violență extremă împotriva susținătorilor ei. Crucea este soarta tuturor celor care trădează interesele acestei lumi în favoarea Căii lui Dumnezeu. Prin atitudinea Sa în fața amenințărilor lumii acesteia, Hristos a spus întregului univers că onoarea lui Dumnezeu în restabilirea Căii Sale în univers este mai importantă chiar decât viața.

Au trecut 2000 de ani de când omenirea a avut sub ochi Calea lui Dumnezeu pentru restaurarea sanctuarului întinat în Eden. Dumnezeu a făcut deseori încercări de a convinge biserica Sa că este timpul să redescopere Calea, iar metoda Sa a rămas neschimbată până în ziua de azi: O descoperire mai proeminentă a lui Hristos, adică o înțelegere corectă a felului în care este El „calea.”

Așa ceva s-a întâmplat la Minneapolis, în 1888. Marea strigare, aceea pentru trezirea fecioarelor, a început „prin descoperirea neprihănirii lui Hristos,” iar mesagerii însărcinați cu această onorabilă lucrare au fost Jones și Waggoner. Ei redescopereau „Calea” consacrată, pe care a deschis-o Hristos „în trupul Său,” adică fuziunea dintre divin și uman realizată în al doilea Adam, capul noii familii divino-umane.

Ellen White a înțeles imediat că „aici este mare lumină,” și nu este de mirare stupefacția ei când a constatat reacția brutală de împotrivire a fraților ei din conducerea lucrării. Îngerul însoțitor i-a spus că poporul repetă revolta lui Core, Datan și Abiram, ceea ce s-a dovedit a fi adevărat. Doar o revoltă majoră la vârful lucrării avea șansa să stingă din nou încercarea lui Dumnezeu de a descoperi Calea, calea consacrată pe care Mireasa lui Hristos trebuie să vină la Nuntă.

„Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii... Necredința și-a făcut drum în rândurile noastre... Religia multora dintre noi va fi religia israelului apostaziat, pentru că ei țin la calea lor și uită calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care propovăduiește iertarea doar prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, care mărturisește neprihănirea prin credință în Fiul lui Dumnezeu, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată... Ce viitor ne așteaptă, dacă nu reușim să ajungem la unitatea credinței?” (TM 467).

Prejudecățile și spiritul de revoltă față de Calea lui Dumnezeu nu au dispărut, așa cum putem observa astăzi foarte bine. Calea, singura cale de la păcat la neprihănire, este astăzi la fel de ofensatoare ca și în trecut. Susținătorii ei sunt priviți ca dușmani ai bisericii, ai ordinii stabilite, sunt amenințați și alungați din biserică, astfel ca lumina să nu ajungă la popor. Oamenii se tem de un astfel de Hristos la fel de mult ca și cei care fugeau de fața slăvită a lui Moise, sau a lui Ștefan. Slava aceasta a Căii strică ordinea și disciplina în biserică, alungă pacea pe care lumea ne-a acordat-o cu un așa mare preț, și ne împiedică să fim „ca neamurile, ca familiile celorlalte țări.” Ca bisericile-surori.

„În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, și se vor așeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile și așteptările lor, ei se vor opune lucrării” (RH 22 dec 1890).

Teama despre care vorbește aici până inspirată paralyzează astăzi pe mulți dintre pastorii și conducătorii noștri. Ei știu bine că poporul doarme, iar ei nu au chef să-i trezească. Ei personal nu au chef de furtună. De aceea se tem de ploaie, deoarece ploaia aceasta de primăvară, ploaia târzie, vine totdeauna cu fulgere și trăsnete, lucru care ar putea aprinde un foc pe pământ (Luca 12:49).

Generația noastră are privilegiul de a redescoperi Calea, acum, când solia neprihănirii lui Hristos a început din nou să răsună pe piscurile Ghilboa ale însetatei noastre biserici. Apelul de a pregăti „calea în pustie” ni se adresează cu o forță specială nouă, celor care am înțeles și acceptat că „singura cale de scăpare” este părăsirea de natură divină, Nunta.

Aceasta este o atât de mare și nevisată onoare, încât nu ne deranjează absolut deloc tot felul de insinuări, acuzații și învinuiri, uneori sub demnitatea umană, la care se pretează unii dintre frații noștri pastori. Am învățat bine lecțiile trecutului, și înțelegem ce spaime și tulburări produce Calea aceasta, oricui nu este dispus să înțeleagă disperata condiție a naturii umane despărțite de Dumnezeu. O față omenească strălucind de slava neprihănirii lui Hristos se va dovedi iarăși a fi cea mai serioasă amenințare pentru lumea aceasta care l-a răstignit pe Hristos.

Prieteni, s-a deschis din nou Calea, și este timpul să pășim pe ea înainte ca ușa să fie închisă din nou pentru cine știe câte alte zeci de ani. Este oportunitatea veacurilor. Nunta este iminentă, iar invitațiile la Nuntă sunt expediate chiar în aceste momente poporului lui Dumnezeu. Poștașii Mirelui au început să viziteze comunitățile noastre, iar oamenii sunt poftiți să pășescă pe urmele lui Hristos, pe Calea consacrată către desăvârșirea creștină.